

Sygnatura akt IV Ka 491/22

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2022 r.

4 Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1 Przewodnicząca:	1 SSO Ewa Rusin
1 Protokolant:	1 Ewa Ślemp

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2022 r.

6 sprawy K. D.

7 syna C. i A. z domu S.

8 urodzonego (...) w I.

9 oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 178a § 1 kk

10 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

11 od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

12 z dnia 1 kwietnia 2022 r. sygnatura akt III K 1369/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) w pkt. III dyspozycji eliminuje wyrażenie „w miejsce jednostkowych kar orzeczonych w pkt. I i II wyroku”
- 2) w pkt. IV dyspozycji eliminuje wyrażenie „zobowiązując oskarżonego do zwrotu prawa jazdy”

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego, w tym wymierza 300 złotych opłaty za to postępowanie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 491/22	
----------------	---------------	--------------	--

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 1 kwietnia 2022r. sygn. akt III K 1369/20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# obrońca			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego		

	rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	K. D.	W dacie rozpoznawania apelacji nie był karany sądownie.	Dane KRK z dnia 6.06.2022r.	226
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Dane KRK z dnia 6.06.2022r.	niekwestionowane	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony w dniu 14 lipca 2020 roku prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym na drodze publicznej znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że środek odurzający realnie oddziaływał na psychomotorykę oskarżonego, a tym samym iż doszło do wyczerpania znamion czynu zabronionego stypizowanego art. 178a § 1 k.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut nie przekonuje, skoro wedle jednoznacznych ustaleń wyroku, opartych o specjalistyczną opinię z zakresu badań fizykochemicznych</p>			

<p>oskarżony prowadził samochód</p> <p>znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy przy stężeniu we krwi na poziomie 109,55 ng/ml, które oddziaływało na jego układ nerwowy jak alkohol w stężeniu powyżej 0,5 ‰, zatem nie było to działanie minimalne czy mało znaczące.</p> <p>Argumentacja apelacji w tym zakresie jak i pozostałym, poniżej omawianym, stanowi wyłącznie nietrafioną polemikę z ustaleniami zaskarżonego wyroku, będącą wyrazem dezaprobaty wobec orzeczenia skazującego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>obraży przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>1.art. 4 w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, poprzez przyjęcie iż zgromadzony w sprawie materiał</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

dowodowy w tym
zwłaszcza opinia
biegłego toksykologa
oraz zeznania
funkcjonariuszy
Policji uzasadniają
przyjęcie, iż
oskarżony w czasie
kontroli drogowej
znajdował się pod
wpływem środka
odurzającego w
postaci amfetaminy
w rozumieniu art.
178a § 1 k.k

2. art. 2 w. zw.
z art. 4 w zw. z
art. 366 § 1 poprzez
niewyjaśnienie w
sposób dostateczny
istotnych dla
niniejszej sprawy
okoliczności, a w
szczegółności czy
stwierdzona w
badanej krwi
zawartość środków
odurzających
jednoznacznie i
kategorycznie
wpływała na
psychomotorykę
oskarżonego tak
jakby znajdował
się pod wpływem
środka odurzającego
w postaci
amfetaminy w
rozumieniu art. 178a
§ 1 k.k

3. art. 4 w zw.
z art. 7 k.p.k.
poprzez dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
materiału
dowodowego w
postaci dowodu z

opinii Instytutu (...)
z dnia 31 lipca 2020
roku sporządzonej
przez biegłych mgr
inż. M. C. oraz
dr inż. R. R.,
a w konsekwencji
dowolne
stwierdzenie, iż
sporządzona opinia
i uzupełniająca ją
dodatkowa opinia
nie budzą
wątpliwości, w
sytuacji gdy wnioski
opinii dotyczące
znajdowania się
przez oskarżonego
w czasie kontroli
drogowej pod
wpływem środka
odurzającego są
niedoprecyzowane,
brak w nich
szczegółowych
wyliczeń na
podstawie których
biegli doszli do
wskazanych w nich
wniosków, iż
stwierdzona u
oskarżonego ilość
środka odurzającego
faktycznie miała
wpływ na jego
psychomotorykę tak
jakby znajdował
się pod wpływem
alkoholu w
rozumieniu art. 178a
§ 1 k.k. tym bardziej,
iż biegli ustalając, iż
oskarżony w dacie
zdarzenia znajdował
się pod wpływem
środka odurzającego
w rozumieniu 178a
§ 1 k.k. wzięli
pod uwagę wyłącznie
farmakokinetykę

amfetaminy,
natomiast w ogóle
nie wzięli pod
uwagę zachowania
oskarżonego
podczas
zatrzymania, w
sytuacji gdy ocena
zachowania, a także
indywidualne cechy
osobowości,
organizmu danej
osoby winny być
obligatoryjne
uwzględnianie przy
ustalaniu czy dana
osoba znajdowała
się pod wpływem
środka
odurzającego, a więc
niniejsza opinia nie
powinna być uznana
za wiarygodna w
części, w jakiej
biegły, a w ślad za
nimi Sąd i instancji,
kategorycznie
uznali, iż oskarżony
w czasie kontroli
drogowej znajdował
się pod wpływem
środka odurzającego
w postaci
amfetaminy w
rozumieniu art. 178a
§ 1 k.k.;

4.art. 5 § 2 k.p.k.,
poprzez naruszenie
zasady in dubio pro
reo i rozstrzygnięcie
na niekorzyść
oskarżonego
wszystkich nie
dających się usunąć
wątpliwości co do
pozostawania przez
oskarżonego w
chwili zarzucanego

<p>mu czynu pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy w rozumieniu art. 178a § 1 k.k</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Zarzut obrazy przepisów procedowania z art. 438 pkt 2) kpk może dotyczyć jedynie niezgodności przebiegu postępowania z wymogami prawa procesowego poprzez zaniechane wypełnienia konkretnych nakazów lub naruszenie zakazów proceduralnych, ewentualnie przepisów dotyczących samego orzekania, czy konstruowania orzeczenia. (vide: wyrok SN z dnia 8 września 2009 r., WA 26/09, OSNwSK 2009/1/1844), która to obraza przepisów nadto musi skutkować wpływem na treść wyroku. Takie błędy w badanej sprawie nie wystąpiły.</p> <p>W odniesieniu do prawidłowości</p>	

sądowej oceny dowodów zarzuty apelacji nie przekonują, by nastąpiła ona z obrazą prawa procesowego art. 7 kpk. Uznanie - przy zastosowaniu kryteriów tego przepisu - za wiarygodne jednych dowodów i odrzucenie wiarygodności innych to prawidłowy proces ocenny, zaś następnie oparcie ustaleń faktycznych na dowodach ocenionych jako wiarygodne nie może zostać potraktowane jako obrazą art. 7 kpk czy wskazywanego także w apelacji art. 5 § 2 kpk tylko dlatego, iż ustalenia te nie są akceptowane przez apelującego.

Zarzuty 1, 2 i 3 bezpodstawnie zmierzają do podważenia ustaleń faktycznych wyroku w zakresie prowadzenia pojazdu przez oskarżonego pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy przy stężeniu we krwi na poziomie 109,55 ng/ml, które oddziaływało na jego układ nerwowy jak

alkohol w stężeniu powyżej 0,5 ‰.

Ustalenia takie poczyniono w oparciu o opinię z zakresu badań fizykochemicznych, uzupełnianą na wniosek obrony ((nk. 171-177 akt), która w sposób jednoznaczny i nie podlegający kwestionowaniu precyzuje obowiązujące i przyjęte metody badawcze, oddziaływanie amfetaminy na psychomotorykę osoby przyjmującej określoną jej dawkę, występujące zakłócenia wobec przyjęcia dawki aktywnej.

Opinia zwraca m. in. uwagę na efekty oddziaływania amfetaminy na organizm ludzki, szczególnie istotne w kontekście bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. występujące inne od objawów postrzegalnych, których nie można zaobserwować podczas przeprowadzania rutynowej kontroli oraz w trakcie pobierania krwi, do jakich należą m. in. poczucie

zwiększonej wytrzymałości, mocy, dużej energii i pewności siebie. Jako silny stymulant ośrodkowego układu nerwowego, powoduje m. in. zachowania dysforyczne, obniżenie skuteczności działania w sytuacjach nagłych, mimo pozornej sprawności fizycznej u sprawcy występują trudności z precyzyjną obserwacją otoczenia i adekwatnymi reakcjami na sytuacje drogowe, w tym mogą prowadzić do fałszywej oceny własnych umiejętności i oraz podejmowania ryzykownych brawurowych działań, stwarzających niebezpieczeństwo na drodze.

Odsyłając apelującego do opinii wskazać wypada, iż charakterystyczną cechą amfetaminy jest różnorodność wywoływanych przez nią efektów w zależności od częstości jej podawania, zależności od dawki i powtarzalności

przyjmowania może powodować efekty takie, jak sensytyzacja lub tolerancja. Ewentualny brak powyżej wymienionych objawów przy jednoczesnym stwierdzeniu obecności substancji aktywnej we krwi K. D. (tu: amfetamina w wysokim stężeniu - 109.55 ng/ml), tj. substancji oddziałującej na organizm, z farmakologicznego punktu widzenia, świadczy o tym, iż ujawniony związek oddziałował i miał wpływ na organizm osoby prowadzącej pojazd mechaniczny. (k. 175- 176 akt).

Ad.4 zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk pozostaje oczywiście błędny, bo nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

To przepis adresowany do sądu orzekającego, który powziął wątpliwości na tle realiów konkretnej sprawy i mimo to rozstrzygnął je na niekorzyść skazanego. Natomiast dla oceny, czy został naruszony zakaz

<p>tłumaczenia wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, nie jest istotne zgłaszanie przez stronę coraz to nowych, innych wątpliwości, ale to jedynie, czy sąd rzeczywiście je dostrzegł i mimo treści art. 5§ 2 kpk orzekł na niekorzyść oskarżonego.</p> <p>Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do zgromadzonego materiału dowodowego i wymowy poszczególnych dowodów. Jeżeli poczynione ustalenia faktyczne uzależnione są od obdarzenia wiarą tej, czy innej grupy dowodów, nie wchodzi w rachubę naruszenie reguły in dubio pro reo.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>obraza prawa materialnego, a to art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. poprzez brak zmiany kwalifikacji czynu inkryminowanego oskarżonemu, w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>sytuacji gdzie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, że ilość posiadanych środków odurzających w postaci amfetaminy ujawniona przy oskarżonym</p> <p>nie jest dawką handlową, którą oskarżony posiadał na własny użytek, a okoliczność ta uzasadnia przyjęcie, w niniejszej sprawie zachodzi wypadek mniejszej wagi, a także, że oskarżony wyczerpał znamiona czynu stypizowanego w art. 61 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.;</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Obraza prawa materialnego polega na tym, że do prawidłowo skonstruowanego stanu faktycznego sąd zastosował przepis, choć tego nie mógł zrobić, bądź też mimo tego, że był</p>			

zobowiązany dany przepis zastosować, tego nie uczynił. Takich okoliczności w niniejszej sprawie brak.

Z niezrozumiałych powodów apelujący przywołuje przepis art. 61 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., zapewne wobec omyłki pisarskiej, bo w rozpoznawanej sprawie nie ma on przecież zastosowania.

Jak należy wnioskować z treści apelacji, jej autor oczekuje uznania czynu I-go, zakwalifikowanego z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jako wypadku mniejszej wagi z art. 62 ust 3 tejże ustawy. Argumenty w tym zakresie niestety nie przekonują, skoro zatrzymana u oskarżonego porcja amfetaminy to ponad 4 gramy, zatem ilość mogąca służyć jednorazowemu odurzeniu kilkadziesiąt osób. Gołosłowne i oderwane od linii obrony oskarżonego pozostają argumenty, iż

oskarżony przedmiotowy narkotyk posiadał na własny użytek, skoro oskarżony – działający z obrońcą z wyboru - na rozprawie przed sądem I instancji odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k. 147 akt. Bez znaczenia pozostaje inny argument, iż oskarżony nie zamierzał narkotyków udzielać osobom trzecim, bo o takie działanie nie został przecież oskarżony.

O kwalifikacji czynu jako wypadku mniejszej wagi decydują wyłącznie okoliczności przedmiotowo – podmiotowe związane z czynem a nie inne, występujące po jego dacie, np. przyznanie się do winy. W przypadku oskarżonego owo przyznanie wynika z faktu ujęcia go na tzw. „gorącym uczynku”, zatem okolicznościom, którym racjonalnie nie jest w stanie zaprzeczyć.

3.3.	orzeczenie wobec oskarżonego rażąco	# zasadny	
------	-------------------------------------	-----------	--

niewspółmiernie surowej łącznej kary 1 roku i 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat i świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000,00 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, która to kara nie uwzględnia i nie nadaje właściwego znaczenia występującym w sprawie okolicznościom zmniejszającym stopień winy oraz łagodzącym odpowiedzialność karną takim jak m.in. dotychczasowa niekaralność oskarżonego, przyznanie się oskarżonego do posiadania i zażycia środków odurzających, okazanie skruchy,	# częściowo zasadny # niezasadny
--	---

	<p>pozytywną opinię w środowisku jak również pominięcie okoliczności popełnienia przestępstw wskazujące, iż czyn oskarżonego nie cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego, a tym samym niesłuszne niezastosowanie w oparciu o art. 66 k.k. warunkowego umorzenia postępowania co w konsekwencji powoduje, że wymierzona oskarżonemu kara oraz środki karne są nadmiernie dolegliwe i nie spełniają swoich ustawowych wymogów zapobiegawczych oraz wychowawczych w stosunku do oskarżonego jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara - jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia - nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znacznej, wyraźnej i oczywistej, a więc niedającej się zaakceptować dysproporcji między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Takie różnice ocen w sprawie nie występują.

Oskarżonego skazano na kary

ograniczenia wolności, zatem kary wolnościowe i w dodatku w dolnych granicach ustawowego wymiaru, zaś karę łączną wymierzono z zastosowaniem zasady asperacji.

Dla zastosowania wobec konkretnego sprawcy dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania niezbędne jest uznanie wystąpienia łącznie przesłanek wymienionych w art. 66 § 1 kk, m. in. uznania, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Takich ocen nie sposób przyjąć w odniesieniu do żadnego przypisanych oskarżonemu występku.

Wniosek

1. o zmianę kwalifikacji prawnej czynu inkryminowanego oskarżonemu czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i przyjęcie, iż w niniejszej sprawie zachodzi

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

wypadek mniejszej wagi o którym mowa w art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. o zmianę opisu czynu inkryminowanego oskarżonemu z art. 178a § 1 k.k., a tym samym kwalifikacji na art. 87 § 1 k.w. i przyjęcie, iż w dniu 14 lipca 2020 roku w W. prowadził on w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki M. o nr rej. (...) znajdując się po użyciu środków odurzających w stężeniu 82,16 ng/mi w rozumieniu art. 87 § 1 k.w. i za ten czyn wymierzenie mu kary grzywny w kwocie 5000 złotych i 1 rok

zakazu prowadzenia pojazdów;

Ewentualnie o:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i w stosunku do obu czynów warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres próby 3 lat, orzeczenie wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy

<p>Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 15.000,00 złotych oraz orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku.</p> <p>Natomiast z daleko idącej ostrożności procesowej o:</p> <p>uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Żaden z alternatywnych wniosków apelacyjnych nie okazał się zasadny.</p> <p>Zarzuty apelacji okazały się nieskuteczne (co opisano w sekcji 3.1., 3.2 i 3.3) i jako takie nie stanowią podstawy do postulowanego orzeczenia reformatoryjnego, względnie kasatoryjnego w rozumieniu art.</p>		

437 § 2 kpk, nie wystąpiły także okoliczności o jakich mowa w art. 440 kpk.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Nie wystąpiły.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Skazanie oskarżonego za oba zarzucane mu występki.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd I instancji poczynił trafne ustalenia faktyczne, a następnie ich		

<p>prawidłową subsumpcję, skutkującą słusznym skazaniem oskarżonego.</p> <p>Ponadto w sprawie nie wystąpiły także podstawy bezwzględne z art. 439 § 1 kpk dla uchylenia orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionego zarzutu apelacyjnego.</p> <p>Wymierzoną karę łączną ograniczenia wolności ocenić należy jako wyjątkowo umiarkowaną. To kara przede wszystkim wychowawcza wobec oskarżonego, odpowiada też pozostałym kryteriom art. 53 kk.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>1) w pkt. III dyspozycji eliminuje wyrażenie „ w miejsce jednostkowych kar orzeczonych w pkt. I i II wyroku”</p>		

<p>2) w pkt. IV dyspozycji eliminuje wyrażenie „zobowiązując oskarżonego do zwrotu prawa jazdy”</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Ad.1) zmiana stylistyczna</p> <p>Ad.2) przepis art. 43 § 3 kk obligujący oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu został uchylony z dniem 5 grudnia 2020r. na mocy art. 3 ustawy z dnia 14 sierpnia 2020r. (Dz. U. poz. 1517).</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	O należnych Skarbowi Państwa kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.636 § 1 kpk i art.627 kpk oraz na podstawie art.8 w zw. z art.2 ust.1 pkt. 4) w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, zasądzając je od oskarżonego wobec przegrania apelacji.	
7. PODPIS		
SSO Ewa Rusin		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie skazujące	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność		

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana